

JESUS KRISTUS MIN HERRE

DAGLIGE ANDAGTER TIL FASTETIDEN
STEADFAST LUTHERANS

Jesus Kristus, min Herre – Daglige andagter i fastetiden

Skrevet af: Pastor Marcus Baikie, Pastor Jacob Benson, Pastor Travis Berg,
Pastor Paul Cain, Pastor René Castillero, Pastor Dr. Timothy Fitzner,
Pastor Andrew Preus, pastor Joshua Scheer

Redaktør: Pastor Joshua Scheer, Omslagskunst: Pastor Roberto Rojas Jr./KWS

ISBN: 9798311163484

Skriftstedsцитater er fra **Bibelteksten er fra den autoriserede oversættelse,**
© **Det Danske Bibelselskab 1992.**

Salmetekster er offentligt eje, medmindre andet er angivet.
Luther-citater er i den danske udgave hentet fra Lutherdansk.dk

Præster opfordres til at dele, downloade, udskrive og bruge disse publikationer i deres menigheder. Gå til vores hjemmeside for PDF-filer af disse andagter og andre ressourcer.

Trykte kopier af dette hæfte kan købes på engelsk på Amazon.

Ophavsret © 2025 af Steadfast Lutherans, Inc.

www.steadfastlutherans.org

STEADFAST PRESS

Believe. Teach. Confess.

*Til vores treenige Guds ære
og for den evangelisk-lutherske kirke
hvor hun end findes.*

Introduktion

- *Når nogen nu spørger: Hvad tror du i den anden artikel om Jesus Kristus? svar da kort: Jeg tror, at Jesus Kristus, den sande Guds søn, er blevet min Herre. Hvad betyder så det at blive en herre? Det vil sige, at han har befriet mig fra synden, fra Djævelen, fra døden og fra al ulykke. For tidligere havde jeg ikke nogen herre eller konge, men var fanget under Djævelens magt, fordømt til døden, bundet i synd og blindhed.*
 - Luthers Store Katekismus, Trosbekendelsen til 2 artikel

Jesus Kristus, min Herre. Det er en personlig bekendelse af den største sandhed, som Gud har åbenbaret. Det er mere end blot en bekendelse, at Jesus fortæller mig, hvad jeg skal gøre. Det er en bekendelse af, hvem vi er af natur – faldne skabninger, der har brug for en Herre. Det er en bekendelse af, hvad vi nu er ved Helligåndens kraft og virke. Det er en bekendelse af, hvad Jesus har gjort for os. Det er en trosbekendelse, for ejettedordet "min" kræver tro. Det er en evig bekendelse, der vil lyde i himmelske kor for evigt.

Vi undervises i trosbekendelsens anden artikel i at bekende, at Kristus Jesus gjorde, hvad han gjorde, for at vi skulle være hans egne og leve under ham i hans rige i evig retfærdighed, uskyld og salighed. Hele denne andagtsbog er et forsøg på at forklare forskellige aspekter af, hvad det betyder. Da Jesus døde for os på korset på Golgata, hvad gjorde han så for os? Hvor ville vi være uden hans fuldendte frelsesgerning, det værk, Faderen sendte ham for at udføre? Hvad betyder hans værk for dem, vi er i dag? Hvad betyder hans værk for dem, vi skal være i evigheden? Bekendelsen "Jesus Kristus, min Herre" dækker alle disse spørgsmål, i det mindste når vi forstår, hvad vi siger, når vi siger det.

Brug fastetiden til at reflektere over dette. Nogle af disse temaer vil let komme frem i hukommelsen - som retfærdiggørelse, Guds juridiske sprog, er en gammel ven for os lutherske. Andre temaer vil kræve lidt mere omtanke og refleksion. Men de er alle baseret på og trukket ud af Skriften, for at vi ud fra Guds åbenbaring kan vide mere og mere om Jesus Kristus og ham korsfæstet. Med denne åbenbaring kan vi også bekende "Jesus Kristus, min Herre".

Herren velsigne jeres indlevelse i indholdet i den hellige fastetid med disse andagter. Må andagterne berige jeres forståelse og hjælpe jer til at vokse i nåden og kundskab om vor Herre og Frelser Jesus Kristus. Ham være ære både nu og for evigt. Amen.

Pastor Joshua V. Scheer, Steadfast Lutherans

Askeonsdag 5/3-25

Matt 6,1-6, 16-21

Når I faster, må I ikke gå med dyster mine som bykjerne. For de gør deres ansigt ukendeligt, for at det skal være kendeligt for mennesker, at de faster. Sandelig siger jeg jer: De har fået deres løn. Men når du faster, så salvdit hoved, og vask dit ansigt, så du ikke faster synligt for mennesker, men for din fader, som er i det skjulte. Og din fader, som ser i det skjulte, skal lønne dig.

(Matt 6,16-18)

”Din Fader, som ser i det skjulte”. Din far. Er du klar over den enorme fylde af velsignelse i, at Jesus kaldte Gud Fader for ”Din Fader”? Det er den samme sætning, han bruger, når han taler til Maria Magdalene den første påskemorgen: ”Jeg stiger op til min Fader og jeres Fader, til min Gud og jeres Gud.”

Det er den samme velsignelse, vi bekender os til, når vi beder, som Jesus lærte os i Fadervor. Ser du, alle disse ejestedord – dine, vores, mine osv. er ord, der gør troen på Jesus til din tro. Jesu værk er grundlaget for, at Gud er din Fader. Tro på Jesus gør, at du får gavn af det, Jesus har gjort.

Uden Jesus er Gud Fader ikke rigtig ”din Fader” i ordets forstand for dig. Jo, Gud lader stadig solen stå op og regnen falde, og giver dagligt brød til alle mennesker, selv til de er ugudelige. Dette er dog langt fra at have Gud som sin Fader. Nej, et sådant familieforhold findes kun for dem, der stoler på Jesus. Det er, hvad vi bekender, når vi taler om at den hellige dåb gør os til Guds børn – befriet fra djævelens magt og herredømme og nu under Guds kærlighed, beskyttelse og forsørgelse. I den hellige dåb er vi forenet med Kristus, Faderens enbårne søn, og bliver således medarvinger med det sikre håb om frelse.

Jesus Kristus, min Herre. Det vil sige Jesus Kristus, den der gør Gud til min Fader. Må du altid blive mindet om dette.

Herre Jesus, du har gjort os til Guds børn ved din gerning. Giv, at vi altid må have opmærksomhed på det i vores bønner og i vores liv som Guds elskede børn. Amen.

Torsdag efter askeonsdag 6/3-25

Gal 6,1-18

”Men gid det aldrig må ske for mig, at jeg er stolt af andet end af vor Herre Jesu Kristi kors; ved ham er verden blevet korsfæstet for mig, og jeg for verden.” (Gal 6,14)

Vor Herre Jesu Kristi kors udvirker mange ting. Her møder vi, at ved Jesu Kristi kors er verden korsfæstet for os og vi er korsfæstet for verden. Korsfæstelse betyder død. Ved Jesu død er verden død for os, og vi er døde for verden.

Djævelen, verden og vores syndige kød ønsker ikke, at vi skal tro dette. De vil have os til at leve, som om alt, hvad vi har, er denne verden, og at vi bare er så vigtige for verden. Det skyldes, at de hader Jesu frelsesværk. De ved, hvor gavnligt det arbejde er for os både nu og i evigheden – så de ønsker ikke, at vi skal have udbytte af det. De hader Jesus. De hader os. Så de frister os til at tro på løgne og til at ordne vores dage og liv omkring verdslige ting.

Ser du ikke allerede denne spænding i fastetiden? Ekstra gudstjenester i kirken er en mulighed for at høre Ordet, og alligevel vil verden og vores kød have os til at tro, at vi har for travlt til det. Fælles måltider midt på ugen med andre kristne kræver planlægning og forberedelse, og vi skal være sociale – og samles. Så deler andre måske deres byrder med os, så vi kan hjælpe med at bære. Verden har gjort det meget lettere for os bare at være alene, for når alt kommer til alt, har vi jo nok byrder at bære på allerede. At faste fra noget som udtryk for at styre og disciplinere vort kød virker så mærkeligt i en verden, der hellere vil have, at vi er optaget af enhver form for grådighed og fråseri, vi kan forestille os. At give generøst lidt ekstra for at hjælpe de trængende er helt fremmed for en verden, der er besat af ideen om knaphed, så jeg må have til mig selv. Stille tid i bøn betragtes som ubrugelig af verden omkring dig – så den håner det at stole på det store løfter til bøn. Selv tanken om at vente i over fyrrer dage for at kunne glæde sig over Jesu opstandelse er også mærkelig i en verden af øjeblikkelig og umiddelbar tilfredsstillelse. Sådan er verdens tankegang.

Verden er død for dig på Jesu kors. Vend dig om fra al verdslighed og lev i det fuldendte værk og i den sande virkelighed af det, Kristus Jesus har gjort. Lad verden vide, at du er død for den. Det er værker og måder, og al den ondskab, den har planlagt for dig og ønsker, at du skal deltage i, er korsfæstet for dig.

Herre Jesus Kristus, ved din hellige korsfæstelse har du korsfæstet verden for os og os for verden. Ved Din Helligånd få os til at stole på det og leve livet i overensstemmelse hermed. Vi omvender os fra vores verdslighed og beder om, at vi må få fornyede holdninger til alt. Giv os at se alt gennem det fuldendte værk med Jesu kors. Amen.

Fredag efter askeonsdag 7/3-25

Heb 12,1-14

” idet vi ser hen til Jesus, troens banebryder og fuldender, som for den glædes skyld, der ventede ham, udholdt korset uden at ænse dets skam og nu sidder på højre side af Guds trone.”

(Heb 12,2)

At sætte Jesus foran os som et eksempel er blevet misbrugt meget i kirkens historie. Når det så er sagt, gør Skriften det alligevel ret ofte (i denne tekst, men også 1 Pet 2,21-25 som et andet godt eksempel). Her ser vi Jesu kors lagt foran os som et spørgsmål om at udholde jordisk lidelse og skam. Denne tekst knytter sig også til vores andagt fra askeonsdag om at have Gud Faderen som vores Fader.

Lidelse vil helt sikkert komme til dem, der ønsker at være kristne i dette liv. For det første har vi en syndig natur, som vil føre krig mod vores nye natur, der er skabt i Kristus Jesus. For det andet vil verden påføre os trængsler, som Jesus lovede den vil. Til sidst strejfer Djævelen rundt som en brølende løve og leder efter sit bytte.

Den modgang er ikke beregnet til at få os til at opgive troen og i stedet løbe hovedkulds ud i verdens midlertidige bekvemmeligheder – fordi vi skal mindes vor Herres lidelse for os. Det er et andet aspekt af Kristi korsfæstelse. Den modgang forandrer perspektivet på vore prøvelser, lidelse og tugt. Modgangen forandrer ikke kun vores syn på de ting, men selve situationerne bliver anderledes på grund af Jesus. I stedet for at være ting, der for enhver pris skal undgås (verdens syn), kan de omfavnes og udholdes, mens man stoler på, at Gud vil virke godt i os ved dem. De ting har en anden betydning siden Kristus, vor Herre, led.

Teksten bevæger sig direkte fra det jordiske kors og skam og minder os om, at Kristus Jesus (nutid) sidder på højre side af Guds trone. Det er Bibelens måde at lære os, at Jesus nu fuldt ud bruger sin guddommelige magt til at herske over alle ting. At udholde jordiske trængsler er et spørgsmål om at have evigheden i tankerne. Den eneste måde, man kan have evigheden i tankerne, er ved at tænke på Jesus Kristus, hans værk og hans mange løfter om evigheden. Gud give dig det, når fasten fortsætter.

Herre Jesus, du udholdt lidelse og skam på korset. Hjælp os til at se, hvordan det ændrer dette jordiske liv for os. Mind os ofte om, hvad Du har lovet i det evige liv, om den kærlighed, der vises i tugt, og om herligheden ved at tage del i det, du gik igennem, især når vi lider her i tiden. Amen.

[Bemærk: Hver lørdag vil vi introducere den del af vores syndighed, som vi så i ugen efter vil have fokus ift., det Jesus gør for os. I dag lærer vi om vores skyld, og i den kommende uge vil vi møde det at blive erklæret retfærdige i retfærdiggørelsen.]

Den, som ellers overholder hele loven, men fejler blot på ét punkt, er blevet skyldig i dem alle. For han, som sagde: »Du må ikke bryde et ægteskab,« sagde også: »Du må ikke begå drab;« selv om du ikke bryder et ægteskab, men begår drab, er du dog blevet en lovovertræder. (Jak 2,10-11)

Der er nogle synder, som vi afskyr. Der er synder, der er så foragtelige i vores øjne, at vi ikke engang tør nævne dem højt. Der er imidlertid andre synder, som vi tolererer, synder, som vi ved er forkerte, men som knap nok får os til at reagere, når de begås.

Enhver synd, uanset hvor stor eller lille der er, når vi betragter den, er en overtrædelse af Guds lov, og derfor er enhver synd en overtrædelse mod Gud selv. Loven er givet af Gud, ikke af nogen menneskelig autoritet. Det betyder, at syndens alvor ikke afgøres af menneskelige meninger, men er forkyndt os af Gud i sit ord. Han forkynder os, at ”Før himmel og jord forgår, skal ikke det mindste bogstav eller en eneste tøddel forgå af loven, før alt er sket. Den, der bryder blot ét af de mindste bud og lærer mennesker at gøre det samme, skal kaldes den mindste i Himmeriget.” (Matt 5,18-19a).

Uanset hvad du har gjort i strid med de ti bud, hvad enten det er de mest perverse handlinger af seksuel løssluppenhed eller blot har favoriseret de rige og magtfulde på bekostning af de fattige og ydmyge, har du syndet. Du har overtrådt Guds lov. Du er skyldig i hele loven. Du er skyldig over for Gud. Syndens skyld fortjener i alle tilfælde dødsstraf – åndeligt, timeligt og evigt.

Hvor skal du flygte hen? Kun til Guds barmhjertighed i Jesus Kristus alene, for i ham sejrer barmhjertigheden over dommen. Han bar din skyld på korset, for at du skal blive erklæret uskyldig nu og for evigt.

O Gud, vi bekender, at vi har syndet mod dig og er skyldige i at overtræde din lov. Vi fortjener med rette din straf her i tiden og i evigheden. Hav barmhjertighed med os for din enbårne søn Jesu Kristi skyld, som bar skylden for vores synder på korset, så vi kan blive fundet uskyldige i Ham. Amen.

Jesus sagde til ham: »Der står også skrevet: ›Du må ikke udæske Herren din Gud.«

(Matt 4,7)

Fastetid 1 - Fra skyld til uskyld (retfærdiggørelse)

Gud er ikke den, der er på prøve, men det bedrager Djævelen os til at tro, han er. Det er en del af slangens oprindelige løgn. ”Sagde Gud virkelig det? Gud ved, at du vil blive som ham, hvis du spiser frugten. Med andre ord, Gud fortæller dig ikke alt. Gud forholder dig noget, som han ikke vil fortælle dig.”

Når vi sætter Gud på prøve og udsætter ham for at blive gransket og testet af vores egen menneskelige bedømmelse, har Djævelen os lige der, hvor han vil have os. For han ved, at troen ikke kan eksistere i det hjerte, der altid sætter Gud på prøve. Troen findes i et ydmygt hjerte. Den findes hos dem, der står foran Guds domstol, med Gud som dommer. Det sønderknuste og angrende hjerte anerkender, at Gud alene har ret til at døde og gøre levende, til at fordømme og frikende. Tro er derfor ikke vores prøve på Guds godhed, som om det er os, der sidder på tronen. I stedet sidder man i et knust hjertes sæde, og den eneste dom, som troen giver os, er, at Gud er sand og god til alle tider.

Jesus blev døbt for at tage vores synd på sig selv og give os sin retfærdighed i stedet. Han blev derefter straks ført ud i ørkenen af Ånden for at blive fristet af Djævelen. Det var Hans aktive lydighed i synderes sted, at han mødte Djævelen og overfor ham erklærede Gud og Hans Ord for sandt. Han, som er den uskyldige og retfærdige dommer, stillede sig selv under Guds dom. Han gav ikke efter for Djævelens løgn om at kunne sætte Herren Gud på prøve. I stedet betroede han sig selv til sin Fader, som dømmer retfærdigt. Det er på den måde, vores Herre står frem i stedet foran os skyldige syndere, så vi skal stå for nådens retfærdige trone. Hans uskyld og retfærdighed er til gavn for os - og Gud forbliver retfærdig.

Herre Gud, vor retfærdige dommer, erklær os retfærdige for Kristi skyld og tilgiv os vore synder, for at du kan være retfærdig i dine ord og ulastelig i din dom. Amen.

Mandag, fasten 1 10/3-25
Esajas 45,18-25

Hele Israels slægt får ret og fryder sig over Herren.

(Esajas 45,25)

Gud kalder i teksten nationerne til ”*Fortæl det, og fremlæg det, læg råd op sammen!*” (v. 21). Hvad er vi menneskers sag overfor Gud? Vi er skyldige. Vi har intet andet end afguder og falske guder, der er dannet af vores egne hænder og hjerter. Gud kalder os derfor til at stå frem foran ham. Det er en skræmmende tanke. Da Adam og hans hustru hørte lyden af Gud Herren i haven, løb de hen og gemte sig. Den samme Gud, som påkaldte Adam, er den Gud, der kalder alle nationer til at stå foran ham. Præsenter din sag. Ikke engang den bedste forsvarsadvokat kan få os ud af denne knibe.

Men hvad er Guds ordning? Han har forklaret det for længe siden, længe før noget kødeligt sind opdigtede falske guder. Han er Herren, som skabte himmel og jord, og her er hans kald: ”*Vend dig til mig, og bliv frelst, hele du vide jord! For jeg er Gud, der er ingen anden. Jeg sværger ved mig selv, sandhed udgår af min mund, ord, der ikke vender tilbage: For mig skal hvert knæ bøje sig, hver tunge skal sværge ved mig*” (v. 22-23).

Den, der frelser os, er den samme, til hvem al ære og ære skal gives og for hvem hvert knæ skal bøjes. Han forbliver den retfærdige, selv når han forbigår vores synd. Hvordan? På grund af Abrahams, Guds Søns, afkom, som kom i kødet. Ved hans navn – Jesu navn – skal hvert knæ bøje sig, og hver mund bekende, at han er Herre. Han er afkommet, det afkom, der var lovet vore fædre, for at alle jordens nationer skal blive velsignet i ham. Derfor er alle, der er i ham, også hans efterkommere. Deres skyld er dækket af hans uskyld. Gud kalder dem Israel. Han har podet os ind i det samme afkom. Vi er en del af Abrahams efterkommere ved at være i Herren Jesus. For han er Abrahams afkom. Han er retfærdig. Så i ham vil vi blive erklæret retfærdige og se hans herlighed.

Herre Jesus Kristus, vor visdom, retfærdighed, hellighed og forløsning, må vi kun rose os af og rose os af Dig. Amen.

Tirsdag, fasten 1 11/3-25

Rom 3.1-31

... for alle har syndet og har mistet herligheden fra Gud, og ufortjent gøres de retfærdige af hans nåde ved forløsningen i Kristus Jesus. (Rom 3.23-24)

Der er nogle, der ønsker at sige, at Gud ikke har retfærdiggjort alle verdens syndere. Det er trods alt ikke alle, der tror. Så hvordan kan alle gøres retfærdige? Det er selvfølgelig sandt, at ikke alle har tro. Derfor modtager ikke alle denne nådige dom fra Gud som deres egen. Men vi er ikke retfærdige på grund af vores tro. Med andre ord er vi ikke retfærdige, fordi vi har anerkendt Guds retfærdighed og forløsningen i Kristus. Nej, vi står retfærdige på grund af det, vores tro modtager og griber fat i. Vi står retfærdige på grund af Kristus, som Gud fremsatte som en soning ved sit blod, som vendte Guds vrede bort fra vores synder og står som vores retfærdighed for evigt.

På samme måde er vi ikke syndige, fordi vi erkender, at vi er syndige. Guds ord erklærer, at alle er under synd, så Gud vil have barmhjertighed med alle. Dette er Guds dekret og Guds dom, ikke vores egne tanker og domme. Gud, som erklærede Adam og hans hustru for syndere og udelukkede dem fra livets træ, har også erklæret sin søn for at være syndofferet for alle Adams efterkommere. Tro anerkender dette, da den bor i det knuste hjerte. Men tag ikke fejl! Tro gør ikke evangeliets dekret til, hvad det er. Endnu mindre gør dit knuste hjerte lovens dekret til, hvad det er. Han, som gav loven mod alles synd, opfyldte også loven til alles retfærdighed. Tro gør det ikke virkeligt. Tro gør det til dit eget. Alle, der tror på ham, har præcis, hvad han erklærer. De er syndere, der er erklæret retfærdige ved Guds nåde i Jesus Kristus. Derfor siger Paulus, at det var ”for ... at vise sin retfærdighed, så han selv er retfærdig og gør den retfærdig, som tror på Jesus”.

Herre Gud, når vi anerkender din dom over vores synd, bevar os i troen til altid at modtage din retfærdighed og forløsningen i din Søn, Jesus Kristus. Amen.

Onsdag, fasten 1 12/3-25
Johannes 8.1-11

Så sagde Jesus: »Heller ikke jeg fordømmer dig. Gå, og synd fra nu af ikke mere.« (Job 8.11)

Gud erklærer i sin lov, at hvis en mand begår ægteskabsbrud med en anden mands hustru, skal begge parter dræbes (3 Mos 20.10). De skriftkloge og farisæerne bragte en kvinde til templet, hvor Jesus underviste. Hun var blevet taget i utroskab. Der var helt sikkert en mand involveret, men de skriftkloge og farisæerne var ikke interesserede i at følge retfærdigheden. De ønskede kun at sætte Jesus på prøve. Moseloven blev givet for at bremse og afsløre ondskab og beskytte de uskyldige, men den bruges her som et redskab til at lægge fælde for en uskyldig mand. Jesus ser lige igennem deres bedrag. Han knælede ned og skrev med fingeren på jorden og viser derved, at han er lovens giver. Så rejser han sig og afsiger sin dom: *»Den af jer, der er uden synd, skal kaste den første sten på hende.«*

Den dom afskaffer ikke loven. Det kommer snarere ind til kernen af, hvad loven kræver. Loven skal administreres af retfærdige dommere, og Jesus afslører hykleriet i deres hjerter. Han underviser i lovens hovedfokus og afslører skylden i samvittigheden, netop hos dem, der vil bruge den til deres egne egoistiske formål. Da går de alle i skam, og den eneste uskyldige og retfærdige mand står foran den skyldige kvinde. Den, der alene har ret til at dømme denne ægteskabsbryderinde, siger: *»Heller ikke jeg fordømmer dig. Gå, og synd fra nu af ikke mere.«*

Her ser vi, hvordan dommen om retfærdiggørelse og frifindelse fra den guddommelige domstol straks giver et nyt liv i uskyld. Gå hen og synd ikke mere. Det er en formaning, som kun troen kan høre og lytte til, da kun troen griber den nådige dom om ikke skyldig. Nu begynder lovens retfærdighed at blive opfyldt i os, som ikke vandrer ved kødet, men ved vor Herres Ånd. I stor svaghed, men dog i tillid til Guds nådige dom i Kristus, vandrer vi i denne nye lydighed.

Herre Gud, vi vasker vores hænder med din Søns uskyld. Hold os fra synd og led os i dit lys. Amen.

Torsdag 1. fasten 13/3-25

Salme 32

Lykkeligt det menneske, som Herren ikke tilregner skyld, og i hvis sind der ikke er sving.

(Sl 32.2)

Vi må skelne mellem retfærdiggørelse og den indre forandring, som Gud virker i os gennem hele vores liv. Gud træner os og leder os ved sin Helligånd. Han lærer os visdom og fornyr vores sind for at vi kan genkende og elske hans gode, og fuldkomne vilje. Han leder os til at bruge vores legeme som levende ofre, der er acceptable for ham. Det er det, vi kalder indre fornyelse eller helliggørelse, og det er en stor trøst, at Gud arbejder i os både til at ville og til at gøre til hans velbehag. Han giver os styrke til at bære trængsler tålmodigt. Han gør alt dette på grund af sit evangeliske løfte. Men vi bør ikke forveksle denne gradvise vækst i det kristne hjerte, sind og legeme med hans nådige dom om at erklære os retfærdige. Gud retfærdiggør os ikke ved en proces, der får os til at vokse i hellighed og lydighed. I stedet er Guds retfærdiggørelse af synderen en nådig dom for Jesu skyld. Han tilgiver os, ikke ved at slippe af med synden indefra og ud. I stedet tilgiver han os ved ikke at regne vores synd og skyld imod os. Han tager skylden og nagler den til korset, hvor Jesus døde én gang for alle.

Det er på denne nådige dom, hvor Gud ikke regner vores synder imod os, at vores liv med indre fornyelse og lydighed afhænger af. Det er på grund af denne nådige dom, at din ånd er uden bedrag. Her beskriver salmisten troen, der modtager det sande og usvigelige løfte om retfærdighed fra Kristus selv. Det følger heraf, at vi bliver ledt af Gud i dette liv, altid i tillid til, at når vi bekender vores synder, har han allerede udslettet vores synds skyldstatus. Selv når vi stønner på grund af den synd, der forbliver i os, regner Gud ikke synden imod os. Vi kan derfor have tillid til med et oprigtigt hjerte om, at vi er retfærdige over for ham.

Kære Herre, som ikke tilregner os vore synder, giv os forstand, så vi kan vandre retskaffent og retfærdigt for Dig, for Jesu skyld. Amen.

*Jeg vasker mine hænder i uskyld, jeg kan gå omkring dit alter, Herre,
26.6)*

(Salme

Hvis Gud har retfærdiggjort os, så følger det, at han også vil retfærdiggøre os. Hvis han erklærer os retfærdige i sine egne øjne, så vil han også erklære os retfærdige for andre, der anklager os. Han viser, at den tro, han gav os, er sand. Gud erklærer synderen retfærdig i hans øjne for Kristi skyld. Vi modtager denne retfærdighed gennem tro på evangeliet. Så sætter Gud os på livets sti og får os til at vandre i gode gerninger. Selvfølgelig kommer vi ofte til kort på grund af svagheden i vores syndige natur. Men Gud holder ikke vores synd op mod os. Her i tiden erklærer han vores gerninger for gode, fordi han har givet os dem, og fordi de udføres i tro.

Når du vandrer i denne erklærede retfærdighed, det vil sige gør det arbejde her i livet, Gud har kaldet dig til at gøre, og stoler på Herrens løfte, så kan du være sikker på, at Gud ikke vil svigte dig. Han vil ikke se på, hvordan du er kommet til kort i dine gerninger og lade dig klare dig selv. Nej, han vil fortsat retfærdiggøre dig. Han vil ophøje dig, ligesom han fortsætter med at nære det nye liv ved sit evangelium og alterets sakramente.

Det er det, det vil sige at vaske hænder i uskyld og gå rundt om Herrens alter. Du har brug for at blive vasket igen og igen, når du går på den vej, som Gud har kaldet jer til. Ved sin uskyld, frit givet til dig fra sit alter i hans legeme og blod og bekræftet af sit løfte, forvandler Kristus dit arbejde til at være et liv med tak og lovprisning foran Gud. Når du står i det løfte, du har modtaget fra Ham, som har erklæret jer uskyldige ved Hans Søns blod, står du på sikker grund. Så velsign Herren i hans forsamling og vær sikker på, at han vil støtte dig.

O Herre, du erklærer os retfærdige for Jesu skyld og giver os troens gave. Så retfærdiggør din gerning i os, at vi altid kan stå på jævn grund. Amen.

Lørdag, fasten 1 15/3-25
Fjerde Mosebog 22.22-35

Da åbnede Herren Bileams øjne; han så Herrens engel stå på vejen med draget sværd i hånden, og han bøjede sig dybt. Herrens engel sagde til ham: »Hvorfor har du slået dit æsel tre gange? Jeg har stillet mig i vejen for dig, for din rejse er overilet og imod min vilje. Æslet så mig, og tre gange bøjede det af foran mig; hvis det ikke var bøjet af foran mig, ville jeg have dræbt dig, men æslet havde jeg ladet leve!«
(4 Mos 22.31-33)

Da israelitterne var på vej ind i det forjættede land, tilkaldte Moabs konge Balak profeten Bileam, for at han skulle forbande israelitterne for ham. Selvom Herren forbød ham at gøre det, forsøgte Bileam stadig at finde en vej på grund af sin grådighed. Men mens han var på vej til Balak, stod Herrens engel imod ham som hans modstander og var rede til at slå ham ihjel, fordi han havde gjort oprør mod Herrens befaling.

Selvom det måske ikke er så indlysende, som det var for Bileam og hans æsel, står Herren stadig imod syndere. Bibelen lærer tydeligt at ”Herren prøver retfærdige og uretfærdige, og han hader dem, der elsker vold.” (Salme 11.5)

Hør advarslen: Herrens ”hånd skal nå alle dine fjender, din højre skal nå dine modstandere.” (Salme 21.9) ”For dine fjender, Herre, ja, dine fjender går til grunde, og alle forbryderne spredes.” (Salme 92.10) Bileam var ingen undtagelse. Selvom han omvendte sig den dag, hans æsel så Herrens engel, ville han senere modsætte sig Israel igen og blive slået ihjel ved sværdet. (4 Mos 31.8)

Kun Jesu sonoffer er tilstrækkeligt til at tilfredsstille Guds vrede mod syndere. Gud være tak, at ”mens vi endnu var hans fjender, blev vi forliget med Gud, ved at hans søn døde; så skal vi så meget mere, når vi er forliget med Gud, frelses, ved at han lever.” (Rom 5.10) I ham alene har vi, som engang var fjender af Gud, nu fred med ham som kære og elskede børn.

Almægtige Herre, vi bekender, at vi har gjort oprør mod dig. Vi fortjener med rette Din vrede og fordømmelse. Hav barmhjertighed med os for Jesu skyld, for han bar din vrede over synden for os. Amen.

Og der skal ske tegn i sol og måne og stjerner, og på jorden skal folkene gribes af angst, rådvilde over havets og brændingens brusen. (Luk 21.25)

Fastetid 2 - Fra fjendskab til fred (forsoning)

I de foregående vers i Lukas 21 påpegede Jesus, at farisæerne var mere optaget af rituel renhed end moralsk renhed.

På trods af sit folk religiøse lederes fuldstændige fejltagelse, fortæller Jesus stadig den kana'anæiske kvinde, at han kun blev sendt til Israels fortabte får. Jesus sagde ikke dette som en evig sandhed, men som en virkelighed, der var beregnet til at imødekomme både en tjeneste for jøder og ikke-jøder. Kvinden er for os et vidunderligt eksempel på bøn i det, der føles som en håbløs situation. Ikke alene beder hun til Gud ansigt til ansigt, men efter hans første ”nej” beder hun endnu en gang »Herre, hjælp mig!«

Jesus intensiverer derefter sit billedsprog: Ja, hans mission er kun til Israel, og oven i det, så var enhver, der levede uden for det etniske Israel – med Kristi ord – en hund. Kvindens indsats og vedholdenhed er utrolig, da hun siger til Gud i menneskekød: »Jo, Herre, for de små hunde æder da af de smuler, som falder fra deres herres bord.« Hendes ydmyghed synes at overraske Jesus, hvilket får ham til at rose hendes tro og helbrede hendes datter.

Mens Kristi død dengang en gang for altid forsonede hele verden med Gud, ser vi gennem hele Jesu tjeneste antydninger af, hvad det betyder, at både israelitter og hedninger blev forsonet med Gud ved det samme Kristi blod.

O evige Herre, som udgød dit blod for hele menneskeheden: lær os at huske, at uanset om vi deler slægt med det gamle Israel eller ej, ligger vores sande identitet i vores genfødsel som kristne. Uanset om vi tager for os ved dit alter eller blot spiser de krummer, der falder fra mesterens bord, så giv os det sande brød fra himlen, som fylder vores hjerter med tro og forsoner os med dig; i dit navn, o Jesus, beder vi. Amen.

Mandag, fasten 2 17/3-25
1 Mos 3.1-21

»Fordi du lyttede til din kvinde ... til jord skal du blive.«

(1Mos 3.17-19)

Denne velkendte episode fra Skriften synes at blive mere hjerteskræende, jo mere man vender tilbage til den. Forbandelsen over slangen er baseret på, hvad han har gjort, og forbandelsen, der er lagt over kvinden, er ikke baseret på noget, men er blot udtalt over hende.

Forbandelsen over manden er imidlertid anderledes. Den begynder: *»Fordi du lyttede til din kvinde og spiste af det træ, jeg forbød dig at spise af, skal agerjorden være forbandet for din skyld;«* Kan du se forskellen? Slangens handlinger ændrer den måde, slanger eksisterer og bevæger sig på. Kvindens synd bringer – ret naturligt – en forbandelse om, at alle børn, der fødes af kvinder fra nu af, vil være bærere af arvesynden. Menneskets synd ændrer den måde, naturen selv handler på. Torne og tidsler og ukrudt og rådden vegetation er nu, hvad landmændene kan forvente af deres hårde arbejde. Det er sandt, at Evas synd gik forud for Adams, men mandens synd er større og bringer en større forbandelse med sig.

Fra faldets dag indtil slutningen af sit 930 år lange liv måtte Adam tvivle på sig selv, hver gang han gjorde noget, hans kone bad ham om. Det var ikke hendes stemme eller endda hendes synd, der fik jorden til at gøre oprør mod sin skaber, men Adams synd. Fordi han lyttede til sin kones stemme, ville han dø.

Gud være tak, at "kvindens sæd" en dag ville blive manifesteret i Kristi person, som ikke adlyder sin bruds røst, men i stedet hyrder hende og dør for hende, selv begravet i jorden, der gjorde oprør mod ham. Som følge af hans opstandelse blev jorden aftvunget forsoning og retfærdiggørelse for hele menneskeheden.

Herre Gud, som så, at det ikke var godt for mennesket at være alene. Ligesom vores første forældre misbrugte din gave af familie og faldt, bekender vi, at vi ofte ikke adlyder dine bud og skaber ulydighed og uro i vores husstand. Lær os at omvende os fra vores synder, især dem, vi begår mod dem, der er tættest på os. Forson os med hinanden og minde os ved Dit Ord om, at vi i Din Søn Jesus Kristus er forsonet med Dig. Ved den samme Jesus Kristus, vor Herre. Amen.

Tirsdag, fasten 2 18/3-25

Rom 5.1-11

For mens vi endnu var hans fjender, blev vi forligt med Gud, ved at hans søn døde; så skal vi så meget mere, når vi er forligt med Gud, frelses, ved at han lever. (Rom 5.10)

Da vi nu er *blevet* gjort retfærdige af tro. Det er ikke sådan, at vi *var blevet* retfærdiggjort, og heller ikke at vi *skal blive* retfærdiggjort. Den retfærdiggørelse, der er sket for os, skete i fortiden, men er en aktuel realitet i dag. Det, der følger i dette korte afsnit af Paulus' brev til menigheden i Rom, er en forklaring på, hvordan den kristnes liv ser ud, efter at den retfærdiggørelse, som én gang for alle er blevet rakt til den enkelte ved troen. Det er et liv, der giver adgang til ”nåde”.

For at sige det på en anden måde, da vi er retfærdiggjort ved tro, lever vi nu i en virkelighed, hvor Guds nåde regelmæssigt og konstant øses ud over os. For at bruge Katekismens sprog, er disse nådige gaver egentlig ”Tredje Artikel”-gaver. Da Kristi kors altid er for vores øjne, lærer vi at vokse i den ene hellige katolske og apostolske kirke ved at lide, holde ud, vokse i karakter og håbe. Selv om hele verden blev retfærdiggjort ved Kristi blod, tilhører frugterne af denne retfærdiggørelse (gaver fra anden artikel) kun de troende – dem, der er blevet retfærdiggjort af nåde.

Hvilken tålmodighed og barmhjertighed Gud viste menneskeheden, at han sendte sin søn for at dø for os, mens verden stadig var fjendtlig mod Ham. Samtidig er det ”at blive frelst” ikke enden på den kristnes liv. Kristi død og opstandelse er den begivenhed, der frelser os, lægger beslag på vore liv og retfærdiggør os, men den kristne lever ikke i en stillestående tilstand af af ”én gang frelst, altid frelst”. Nej, at blive forsonet med Gud ser faktisk ud som noget: så meget mere, nu hvor vi *er forsonet*, skal vi leve ved Kristi liv.

Herre Gud, ved din Søns opstandelse er hele verden blevet retfærdiggjort og forsonet med dig. Giv os øjne til at se og ører til at høre, at vi lever i denne virkelighed, og når vi omvender os fra vores synder, søger vi altid at vokse i karakter og dyd. Ved den samme Jesus Kristus, vor Herre. Amen.

Men faderen sagde til sine tjenere: Skynd jer at komme med den fineste festdragt og giv ham den på, sæt en ring på hans hånd, og giv ham sko på fødderne, og kom med fedekalven, slagt den, og lad os spise og feste.
(Luk 15.22-23)

Hvad er Guds reaktion, når en, der har vandret langt væk fra hans hus, langsomt er kommet tilbage og dermed blevet omvendt? ”Kom med den fineste festdragt og giv ham den på.” Hvad er Guds reaktion på vores moralske fejltrin, når vi bekender, at vores synder ikke kun var mod vores næste, men mod himlens Gud? ”Sæt en ring på hans hånd.” Hvad er Guds reaktion på vores umådeholdende livsstil, når vi bekender, at vi ikke er værdige til at blive kaldt hans sønner? ”Sæt en ring på hans hånd.” Hvad er Guds reaktion, når vi spilder alle de gode gaver, han giver os, med ondt liv, kun for at erkende vores snavs og komme tilbage til ham? ”Kom med fedekalven,” Hvad er Guds svar, når vi synder mandag til lørdag og kun betænker vores synder under de indledende ord om syndsbeholdelse under gudstjenesten? ”Lad os spise og feste.” Hvad er Guds reaktion, når vi føler, at vi ikke har nogen magt over synd, ingen selvkontrol, ingen evne til at rejse os selv fra mudderet? ”Min søn her var død, men er blevet levende igen”

Lignelsen om den fortabte søn er en velkendt episode i Lukasevangeliet, men vi glemmer ofte ”resten af historien”. Der er tidspunkter, hvor vi befinder os i den ældre søns sko. Vi ser Jesu forsoning skabe tro i realtid og bliver indignerede. Vi føler, at vores trofasthed, vores gavmildhed, vores virkeligt gode gerninger er blevet overset af Gud. Det er sandt og godt, at det knirkende hjul får fedt, men nogle gange ønsker vi at være dem, der bliver rost for at være det velmurte hjul i kirkens vogn. Det smukke ved Guds nåde er, at han gør netop det: Til de trofaste, som ikke har været vidunderlige eller onde, siger han: ”Mit barn, du er altid hos mig, og alt mit er dit.” Ikke desto mindre er det rigtigt og rigtigt at fejre, når de vildfarne egensindige finder tilbage, når det tabte, er fundet.

Almægtige Gud, evige Fader, Du bringer de vildfarne hjem ved dit Ord og opretholder dine trofaste ved samme. Lær os i vort sind at gemme mindet om den nåde, der er blevet vist os, så vi ikke vil være forargede på andre, men glæde os over, at de har del i den samme forsoning, som Du har udøst over os. Ved Jesus Kristus, vor Herre. Amen.

”Vil du aldrig give os liv igen, så dit folk kan glæde sig over dig?” (Salme 85.7)

Hvor ville det være dejligt, hvis synden ikke var så stærk, og om det var sådan, at når vi først troede på Jesus, var der intet i verden, der kunne rive den tro fra os. Kristus gør det klart i lignelsen om sædemanden (Matthæus 13), at dette ikke er tilfældet. Der er så mange ting i denne verden – bekymringer for nogle og frygt i hverdagen, manglende katekismus oplæring, ja selv djævelen i egen person, der forsøger, nogle gange med succes, at rive Guds ord fra os. Når vi ser det ske for dem, der er tættest på os, kan der opstå en trang til at blive vrede på Gud hos os. Hvis han er almægtig, burde han så ikke beskytte mine kære mod at falde fra? Vi kunne ønske, at han kunne lægge sin glødende harme og vrede væk, når det netop føles som om, at han vil være vred på sit folk for evigt. Vil han ikke genoplive (os) igen, så vi kan glæde os i ham?

Læs Salme 85 igen. Tag denne gang en pause og en dyb indånding i vers 7, før du begynder vers 8-13. Når vi føler, at Gud har forladt os, at han har behandlet den forsoning, han lovede os, let, må vi stoppe op og sige til os selv, at vi skal høre, hvad Herren har sagt. Han vil, og han taler til sit folk ved sit ord, men det er ikke en fiasko for hans ord, når vi vender tilbage til dårskab. Det er os. Os alene. Men frelsen er nær for dem, der frygter Gud.

Når vi, ligesom den kana'anæiske kvinde, beder Gud om at helbrede dem, der står os nærmest, er det som om standhaftig kærlighed og trofasthed mødes. Når vi, uden at vi selv er skyld i det, bekender, at Adams og Evas synd strømmer gennem vores årer, kysser retfærdighed og fred hinanden. Når vi, ligesom den fortabte søn, går hjem, er det, som om trofasthed skyder frem og retfærdighed regner ned fra himlen. Forsoningen er virkelig, og den er fast og udelukkende rodfæstet i Kristus. Vores synd og verdens ondskab kan friste os væk fra den. Men Kristus er større end alt dette.

O Gud, som genoprettede Jakobs skæbne, giv os den fred, som vi smagte, da vi først troede. Led os ikke ind i fristelse, fri os fra det onde, og sæt din retfærdighed foran os, så vores fodspor bestandig kan føre os tilbage til det sted, hvor din forsoning forkyndes igen og igen. Ved Jesus Kristus, vor Herre. Amen.

” ... *lad din gave blive ved alteret og gå først hen og forlig dig med din broder; så kan du komme og bringe din gave.*” (Matt 5.24)

Hvordan har denne uge forberedt dig på søndag?

At du er forsonet med Gud gennem Kristus, er en artikel i evangeliet alene, som vi ikke kan tilføje noget til eller trække noget fra.

Evangeliet ændrer imidlertid ikke den kendsgerning, at synden stadig bor i denne verden og endda i vores eget kød. Så længe jorden producerer torne, ved vi, at synden stadig eksisterer i verden.

At blive forsonet med Gud bør ikke få os til at stagnere, men bør opildne os til handling. Ligesom det at være vidne til en ridder, der dræber dragen, ikke får unge drenge til at trække på skuldrene ved muligheden for tapperhed, så bør også erkendelsen af, at Kristus har udrettet alt for os, opstemme og opmuntre os. At dræbe drager er hårdt arbejde. Det er skræmmende. Hvis vi ønsker at efterligne Kristus ved at handle forsoning, bør vi forvente den samme slags lidelse: blå mærker og at blive hånet, møde smerte og død.

Når du forbereder dit hjerte, sind og legeme til at modtage Herrens nadver om søndagen, så reflekter over, hvordan du kan være et billedligt udtryk for Kristi forsoning. Hvordan har du syndet mod andre, især dem der bor under samme tag som dig? Hvordan har de syndet mod dig og fået dig til at bære nag?

Reflekter over, om du ikke kan gå frem på søndag - at du ikke engang kan lægge en dollar i offerfadet - før du har søgt forsoning. Nogle gange betyder det, at du sender en sms eller efterlader en besked på en telefonsvarer uden at forvente et svar. Dette er – så at sige – som Kristus opstod fra de døde for dem, der ikke tror på ham: Forsoningen er der, men den er ikke blevet anerkendt eller modtaget. Ræk ud og sig undskyld. Eller ræk ud og bed nogen om at sige undskyld. Tal et ord af tilgivelse, eller bed dem om at tale et ord af tilgivelse til dig. Alt dette for at du kan give din gave, og så du kan modtage den største gave med et rent hjerte.

O Gud, som forsonede hele verden med dig selv i Kristus, giv os ordene til at gennemføre den samme forsoning med dem, der er tættest på os. Giv os ydmyghed og tålmodighed, så vi kan omvende os, tilgive og modtage glæden ved din nadver på en værdig måde. Ved den samme Jesus Kristus, vor Herre. Amen.

”Derfor: Himmeriget ligner en konge, der ville gøre regnskab med sine tjenere. Da han begyndte på regnskaberne, blev en, der skyldte ti tusind talenter, ført frem for ham. Da han ikke havde noget at betale med, befalede hans herre, at han og hans kone og børn og alt, hvad han ejede, skulle sælges, og gælden betales.” (Matt 18.23-25)

Vi bekender i den lille katekismus, at ”for alt dette (i skabelsen) skylder jeg at takke og prise ham og tjene ham og være ham [Gud] lydig.” (Forklaring til den første artikel).

Denne forpligtelse er ikke blevet opfyldt. Du har undladt at tilbede Gud, som du skylder ham, og da du dagligt synder meget, falder du dybere ned i syndens gæld – en ubetalelig, ufattelig gæld. Ikke desto mindre kræver loven, at din gæld skal betales fuldt ud, sammen med den tjeneste og lydighed, den kræver i første omgang.

Din syndens gæld gjorde dig til en slave. Jesus siger: »Sandelig, sandelig siger jeg jer: Enhver, som gør synden, er syndens træl«. (Joh 8.34) Det er et slaveri, som du ikke kan frigøre dig fra. Det er at være syndens tjener og djævelens fange, fanget af ham for at gøre hans vilje. Uanset hvor hårdt du prøver, uanset hvor fast du beslutter dig, kan du ikke sætte dig selv fri fra trældom under synden og Djævelen. Selv hvis du kunne starte på en ny og begynde at gøre det, som Gud har befalet dig, kan du ikke betale den gæld tilbage for dine synder, som du allerede skylder Gud.

Men Gud har i sin barmhjertighed tilgivet din gæld og sat dig fri fra slaveriet under synden og Djævelen. For Kristus Jesus har betalt din gæld fuldt ud – ikke med sølv eller guld, men med Kristi hellige dyrebare blod som af et lam uden plet og lyde og sin uskyldige lidelse og død. Han gjorde dette, for at du skulle være hans egen – ikke længere en slave, men en søn, og som søn, også arving hos Gud.

Herre Gud, vi bekender, at vi ikke har gjort, hvad du har befalet. Vi har undladt at yde det, vi skylder: tak og ros, tjeneste og lydighed. Tilgiv os vores gæld for Jesu skyld, ligesom vi tilgiver dem, der står i gæld til os. Amen.

Tredje søndag i fasten 23/3-25

Luk 11.14-28

Engang var han [Jesus] ved at uddrive en dæmon, som var stum. Da dæmonen var faret ud, begyndte den stumme at tale, og folkeskarerne undrede sig. (Lukas 11.14)

Fastetid 3 - Fra slave til søn (forløsning)

Når Jesus uddriver en dæmon, bliver han beskyldt for at gøre det ved djævelens magt (Beelzebul, v. 15). Djævelen saboterer ikke sine egne luskeplaner og planer mod Guds folk. Han ønsker at holde fast i den skabning, der er fordærvet og besmittet af synd. Synd, død og Djævel holder skabningen fanget i den åbne gab, der fører til helvede og evig ild. Jesus opfylder det, der blev sagt af profeterne, og begynder at generobre sit skaberværk og ophæve syndens hærgen og alle dens nedrige konsekvenser (Esajas 35.5-6; 61.1-2; Matthæus 11.4-5).

Fra inkarnationen til fristelsen i ørkenen til Golgata ophørte Djævelen aldrig med at angribe Kristus. Jesus besejrede den gamle, onde fjende hver gang. Som spædbarn blev han tjener (Fil 2.7, δούλου), og han underkastede sig loven (Luk 2.21). Han blev døbt af Johannes og blev salvet ved Helligånden. Guds lam bar verdens synder og blev synd for os (2. Kor 5.21).

Skabningens Gud blev en tjener/slave for at forløse dem, der var slaver af Djævelen, så de kunne blive erklæret for Guds sønner. De døbte har Kristi retfærdigheds kappe, der dækker dem. Stemmen fra himlen erklærede to gange, at Jesus var den elskede søn, som Faderen har velbehag i (Matthæus 3.17; 17.5). For jer, som er døbt til Jesus, som hører Guds ord og holder det (Luk 11.28), ser Faderen jer iklædt retfærdiggørelsens klæder, Kristi blod, Guds Søns retfærdighed og renhed.

Gud Fader har behag i jer, ikke for noget, I har gjort eller udrettet, men på grund af Kristus, som har forløst jer ved sit hellige, dyrebare blod og sin uskyldige lidelse og død.

Ligesom den stumme mand, der talte, åbner Gud dine læber for at synge hans pris og fortælle om alle hans vidunderlige gerninger (Salme 118.17).

O Herre, åbn vores læber, og vor mund vil forkynde Din lovprisning. Amen.

Mandag, fasten 3 24/3-25

2 Mos 6.1-8

Sig derfor til israelitterne: Jeg er Herren! Jeg vil føre jer bort fra tvangsarbejdet i Egypten og befri jer fra trældommen. Jeg vil udfri jer med løftet arm og under hårde straffedomme. (2 Mos 6.6)

Indløsning af pant er at genvinde besiddelsen af noget, der tidligere var i besiddelse, normalt enten gennem direkte betaling eller ved at eftergive en gæld. I nogle af USA's delstater er der indløsningscentre til genbrug af aluminium, glas eller plast. Staten Iowa har et depositum på 5 ¢ på sådanne varer på købstidspunktet. Du kan indløse de 5¢, når dåsen eller flasken bringes til et pantindløsningscenter.

Herren satte sig for at forløse sit folk fra slaveriet i Egypten, efter at have hørt deres stønnen. Han opfyldte sin pagt, som han indgik med folket. Han udførte indløsningen ved sin udstrakte arm og domme over egypterne. Egyptens ti plager er denne dom.

Hele skabningen stønner under syndens vægt (Rom 8.22). Gud huskede sin pagt om at sende Messias og sendte på det rette tidspunkt sin søn, en som Moses (5 Mos 18.15-19), der udfriede sit folk fra trældom.

I stedet for at være modtageren af loven om Siani som Moses, er Jesus lovens opfylder. I stedet for at være den udstrakte arm og Guds dom, strakte Jesus sine arme ud på korset og modtog Gud Faders dom og vrede.

Dette er Guds handling for at forløse sit folk. Han befrier dem, der er i trældom og er slaver af synden. De erklæres for at være Guds sønner og sættes fri.

Judas' Brev siger: "Skønt I ved det alt sammen, vil jeg alligevel minde jer om, hvorledes Herren først frelste sit folk ud af Egypten, men senere udryddede dem, der havde vist sig vantro" (v. 5). Med mægtige gerninger og domme befriede Jesus israelitterne fra Egypten. Med ydmyghed og ved at modtage dommen over synd satte Jesus verden fri, og de, der tror på ham, har evigt liv.

Du har udslettet vores overtrædelser som en sky og vores synder som tåge. Hold os standhaftige i troen, for du har forløst os. Amen.

Så er du da ikke længere træl, men barn. Og er du barn, har Gud også gjort dig til arving. (Gal 4.7)

Har du nogensinde været eller hørt en anden blive beskyldt for at være en "slave af dine penge"? Det behøver ikke at være penge, det kan være hvad som helst. Du er en slave af dit arbejde, dine ønsker, dit kød, selv din ægtefælle eller dine børn.

Paulus siger, at vi "*trallede ... under verdens magter.*" Verdens onde indflydelse og djævelens kræfter ønsker at holde alle i mørke, så der ikke engang er et glimt af håb. De vil have dig til at tro, at ligesom en hest kan bindes til en stolpe ved blot at vikle snorrebet rundt uden en knude, er du efterladt uden flugt. De vil have dig til at fortvivle til "skæbnen", at du er en slave uden mulighed for flugt. Du er en fange uden mulighed for udsættelse eller prøveløsladelse.

Gud gav svaret i Edens have. Den anden person i Treenigheden blev menneske og blev født af en kvinde, udgød sit blod ved omskærelsen, da han blev præsenteret i templet. Han tog din plads under loven for at forløse dig ved sit blod og ved at indløse pantet med sit liv som offer for synden. Han betalte prisen fuldt og helt for, at du ikke længere tilhører djævelen, er under hans verdens magt eller slavisk skal tjene din syndige natur.

Det er til ham, du bliver døbt. Det er med hans retfærdighed, at du er klædt på. "Han stillede sig selv ind under loven, som om han var en synder ligesom alle de andre menneskebørn. Og dette gjorde han for os, for at han kunne forløse os".*

Ingen synd er for stor. Ingen skyld er for tung. Ingen skam er for byrdefuld. Ingen pris var for høj. Jesus betaler for det hele og sætter dig fri. Du er et Guds barn og en arving til frelse og evigt liv gennem den hellige dåbs vande, hvor du blev iklædt Kristus og stænket rent af hans blod. Selv om det er længe siden, er det stadig sandt netop nu.

O Guds Søn, hav barmhjertighed med os og husk os, som Du har købt med Dit blod for at forløse os. Amen.

* (Pasche, F.E., *Dagligt brød*. CPH 1926, s. 178).

De svarede ham: »Vi er Abrahams efterkommere og har aldrig trællet for nogen. Hvordan kan du så sige: I skal blive frie?« (Joh 8.33)

Selvom det altid har været sandt for mennesker, er det især sandt i dag i det vestlige samfund, at folk kan lide at tænke på sig selv som autonome. De er en lov for sig selv. De kan regere og kontrollere sig selv. Det er til en vis grad sandt. Du kan vælge mange ting for dig selv. Hvilket tøj skal man have på, bil at køre, beskæftigelse, bolig, mad, drikke osv... Andre ting er uden for vores kontrol, såsom vejret.

De jøder, der havde hørt Jesu forkyndelse og undervisning og havde troet på ham, hørte fra Jesus: *"sandheden skal gøre jer frie."* De vidste, at det betød, at de endnu ikke var frie, men slaver. De var ikke i kontrol, de var ikke autonome. De protesterede mod Jesu lære og sagde: *"vi ... har aldrig trællet for nogen."* Ironisk nok havde de ikke kun glemt deres historie med slaveri i Egypten, men de var også under besættelse af Romerriget på det tidspunkt.

Jesus taler om et mere substantielt slaveri og frihed. Slaveri under kødets luner, verdens tidevandskræfter, der går frem og tilbage mellem ekstremer af synd, og djævelens løgne, der altid trækker folk væk fra sandheden og ind i trældom og død. Jesus taler om frihed fra disse fjender, fra slaveriet.

Paulus skriver: *"Til den frihed har Kristus befriet os. Stå derfor fast, og lad jer ikke atter tvinge under trælleåg!"* (Gal 5.1). De, der protesterede mod Jesus, benægtede sandheden af det, han sagde. I stedet for at protestere som dem, så tilstå det. Anerkend det. Hør sandheden og tro på den. Hvad er sandheden? I Joh 18.38 spurgte Pontius Pilatus Jesus: *"Quid est veritas (»Hvad er sandhed?«)*? På latin er det et velkendt anagram (en sætning, som er dannet ved omflytning af et andet ords bogstaver) for *"Est vir qui adest"* ("Det er manden, der er foran dig"). Sand frihed findes kun i Kristus, Sandheden, Forløseren (Joh 14.6).

Herre Jesus, du er vejen, sandheden og livet. Ved din nåde alene har du sat os fri. Hjælp os med at bekende Din sandhed og altid blive i Dit Ord. Amen.

Israel, vent på Herren, for hos Herren er der troskab, hos ham er der altid udfrielse. (Sal 130.7)

Nar mig en gang, så bør du skamme dig. Nar mig to gange, og så bør jeg skamme mig. Med andre ord, vær på vagt over for dem, der vil narre eller snyde dig den anden gang. Er Gud sådan? Han fremlægger entydigt klart sin guddommelige lov, så alle tydeligt kan høre og se, hvad han mener. Han gør sine livsbetingelser kendt for os. Så hvorfor følger du dem ikke? Fordi arvesynden betyder, at der ikke er noget godt i dig. Paulus kæmper med dette i Romerbrevet 7.7-25. Salmisten kæmper også med det og siger i v. 3: *"Hvis du, Herre, vogtede på skyld, hvem kunne da bestå, Herre?"* Svaret - ingen ville kunne stå mål!

Hvilket håb er der så tilbage? Hvis det blev overladt til dig, ville der ikke være noget håb. Overladt til andre mennesker ville der heller ikke være noget håb. Menneskeheden uden Kristus er håbløs.

Der er kun ét håb, én vej, én sandhed, som du må klynge dig til. Sandheden er Jesus. I Jesus er der vedvarende konstant kærlighed og forløsning. Ligesom en kærlig far er tålmodig med sine børn, således er Gud i Kristus tålmodig med dig. I beretningen om den fortabte far og den vildfarne søn (Luk 15.11-32), venter faderen tålmodigt på, at hans søn indser fejlen i hans veje og vender tilbage *"med faste, gråd og klage!"* (Joel 2.12).

Faderens kærlighed til dig er grænseløs, uudtømmelig. Han sætter ikke grænser for tilgivelse, mere end syv gange (eller 70 x 7 gange!) (Matthæus 18.21-22). Jesu blod er soning for al synd, og han kalder hele tiden på dig, så du kan omvende dig fra din synd og tro på evangeliet (Mark 1.15). Han har betalt den fulde pris for al tilgivelse, for al forløsning.

Håb på Herren, ikke som et ønske eller en lyst, men som en fast og sikker tillid til, at han er trofast. Hans kærlighed er trofast, og hans forløsning er rigelig nok, uden grænser. Vi må bede uafbrudt, som han har lært os: *"forlad os vor skyld, som også vi forlader vore skyldnere."*

O Gud, Du viste din store kærlighed til os ved at hengive din enbårne Søn til døden, så han strakte sine arme ud på korset for at omfavne verden. Styrk vores tro på dig, så vi altid vil stole på din faste vedvarende kærlighed og rigelige forløsning. Amen.

Dengang I var syndens trælle, var I frie over for retfærdigheden. (Rom 6.20)

Verden siger: "Du gør som du vil." Uanset hvad der gør dig glad, er det fint. Hvem er der til at dømme dig? Hvis det er tilfældet, så er der intet, du ikke kan gøre, og du kan handle ustraffet. Du er fri... Det er i hvert fald, hvad verden og dit kød vil have dig til at tænke. Mangel på love eller restriktioner er lig med frihed. Ingen grænser. Ingen hindringer. Ingen siger "nej!"

Det er at vende livet på hovedet. Se på resultatet af de drug "frat" parties, der til tider foregår i byernes natteliv og ungdomsmiljøer. Krænkelser og fortrydelse. Det er, hvad der kommer fra "Gør som du vil". Det er ikke ægte frihed. Det er slaveri forklædt som frihed. Resultaterne, frugterne (Rom 6.21) taler for sig selv.

I stedet for at hengive dig til kødets ønsker og gøre det, der giver dig et øjeblikks lykke, må du som en kristen leve for andre. Kristus levede og døde for dig, og han lever evigt for dig nu. Kristus sætter dig fri, ikke som frihed til at blive ved med at synde, men så du og I kan elske og tjene hinanden i jeres livkald (Rom 12).

Jesus har sat dig fri fra synd og død. Du er forløst. Han har frigjort dig fra fangenskab til djævelen. Han markerer ikke ugudelighed, men renser dig ved sit blod. I ham tilgiver du nu andre og tjener dem. Du elsker, fordi han har elsket dig først (1. Joh 4.19). Dette er ikke en Hallmark-type kærlighed, der er særlig romantisk eller sentimental (Tv-kanalen Hallmark gjorde sig kendt på let hjertelig kærlighed med en happy end). Denne kærlighed er aktiv, opofrende, blodig, involverer kamp og lidelse med Kristus, for andres skyld. Det er kærlighed, der kræver mod og styrke og kun kommer fra Jesus, som *"udholdt korset uden at anse dets skam"* (Heb 12.2).

Du blev købt for en pris. Du er fri i Jesus. Du er ikke længere syndens slave, i dødens skygge eller holdt fanget af djævelen. Du er ikke din syndige natur. Du er i Kristus, Guds Søn, som har sat dig fri. *"For I er alle Guds børn ved troen, i Kristus Jesus"* (Gal 3.26).

Send os din Ånd, lær os sandheden; du Søn, O sæt os fri fra indbildt visdom, selvsøgte veje, for at gøre os til ét i dig. Amen.

Lørdag, fasten 3 29/3-25
Romerne 7.4-25

Jeg levede engang uden lov, men da buddet kom, levede synden op, og jeg døde. Buddet, som skulle have ført til liv, viste sig at blive min død. For med buddet fik synden et påskud og forledte mig og dræbte mig med det. Så er loven da hellig og buddet helligt og retfærdigt og godt. Blev dette gode da min død? Aldeles ikke! Men det blev synden, for at den kunne fremtræde som synd, og den brugte det gode til at volde min død, for at synden ved at bruge budet skulle vise sig at være syndig ud over alle grænser. (Rom 7.9-13)

Gud advarede Adam: »Den dag, du spiser af det, skal du dø!« (1 Mos 2.17) Efter Adams ulydighed erklærede Gud: »til jord skal du blive.« (1 Mos 3.19b) Døden er ikke en del af livet, som Gud skabte den, men »Synden kom ind i verden ved ét menneske, og ved synden døden, og sådan kom døden til alle mennesker, fordi alle syndede.« (Rom 5.12)

Derfor »syndens løn er død«. (Rom 6.23) Du vil dø en dag. Dit kød og dit hjerte vil svigte. Måske er der allerede nu tegn på uundgåelig død i din egen krop: sygdom, skade, svaghed osv. Men det er værre end bare fysisk død, selv nu adskiller synden mennesker fra Gud og efterlader dem åndeligt »døde i jeres overtrædelser og synder, som (de) før vandrede i«. (Ef 2.1-2a)

Vi er "elendige menneske! Hvem skal fri mig fra dette dødsens legeme? Men Gud ske tak ved Jesus Kristus, vor Herre!" (Rom 7.24-25) Guds Søn alene er i stand til at udfri os fra døden og bringe os til live ved sin død og opstandelse – en udfrielse og opstandelse, der ikke kun er i fremtiden, men også nærværende her og nu: "Sandelig, sandelig siger jeg jer: Den, der hører mit ord og tror ham, som har sendt mig, har evigt liv og kommer ikke for dommen, men er gået over fra døden til livet." (Johannes 5.24)

O Gud, vi bekender, at vi ikke fortjener andet end død og helvede for vores synder. For Jesu Kristi skyld, som døde og opstod for os, oprejs os fra vores synders død til et nyt liv i ham. Amen.

Da Jesus løftede blikket og så, at en stor skare kom hen imod ham, sagde han til Filip: »Hvor skal vi købe brød, så disse folk kan få noget at spise?« (Job 6.5)

Fastetid 4 - Fra død til liv (Skaber, Livgiver)

Da synden kom ind i verden, blev brød svært at få fat i. Guds dom var denne: *»I dit ansigts sved skal du spise dit brød, indtil du vender tilbage til jorden, for af den er du taget. Ja, jord er du, og til jord skal du blive.«* (1 Mos 3.19) Menneskets forhold til jorden ændrede sig. Hans næring krævede sved. Arbejde var engang en glædelig pligt, men nu er det svært. I dag sveder vi og stræber efter at sætte brød på bordet. Selvom Gud faktisk giver os dagligt brød, sørger forbandelsen for, at det koster sved og møje, at fortjene brødet.

I evangeliet sveder Filip. Kristus prøver Filip. Philip stræber og sveder. Han laver en omhyggelig beregning. Men der er ikke nok. Al sved i verden kan ikke brødføde en eneste sjæl. Ingen mængde matematik kan løse dette problem. Der er ikke nok brød og nok liv til at gå rundt. Nogen vil sulte. Knaphed er i sandhed et problem ude i ørkenen, den uopdyrkede jord, som ikke frembringer noget, der kan glæde menneskenes hjerter.

Men folket skal ikke svede denne dag. Her ophæves forbandelsen midlertidigt. Folket spiser uden at svede og stræbe. De spiser brød i overflødige mængder af Jesu Kristi nådige hånd. Kristus ophæver forbandelsen for at vise, at han er kommet for at blive og være en forbandelse for dem. Mens de spiser uden sved, vil Kristus senere svede. Sandelig, sved som store bloddråber vil falde fra hans hellige pande, når han forbereder sig, ikke for at spise brød, men for at drikke vredens og smertens bæger, som hans Fader beredte for ham.

Vi sveder stadig, når vi spiser vores brød. Men Kristus tilbyder os en anden slags brød. Mennesket lever ikke af brød alene, men af hvert ord, der kommer fra Guds mund. Dette er livets brød, fordi det giver jer Jesus, og gennem dette brød skal I leve evigt.

Herre Jesus, du er Livets Brød. Trøst os, når vi spiser vores jordiske brød her i vores ansigts sved, vel vidende at du har forløst os fra forbandelsen. Amen.

Mandag, fasten 4 31/3-25

Jonas 2.1-10

I min nød råbte jeg til Herren, og han svarede mig; fra dødsrigets dyb råbte jeg om hjælp, og du hørte mig. (Jonas 2.2)

Havet var skræmmende i den antikke verden. De fleste skibe klamrede sig til kysterne. Der er ingen vartegn i det åbne hav, hvor bølgerne altid kan ændre retning. Der var ikke megen sikkerhed. Og hvis du dør, hvordan skal dit lig så blive fundet, så det kan blive begravet blandt dine slægtninge?

Jonas er bogstaveligt talt omgivet af en våd grav. Tang er viklet om hans hoved. I sin levende ubåd besøger Jonas bjergenes rødder. Alt dette er selvforskyldt. Jonas blev drevet, ikke af Gud, men af sin egen synd. Han ønskede ikke, at ninevitterne skulle omvende sig. Han forlod Guds tempel. Han blev kastet i havet på grund af sin egen hårdhertighed og mangel på medlidenhed. Det er noget at huske. Had til andre folkeslag, uanset hvor retmæssigt det er fortjent, fører til fordømmelse til døden. Manglen på barmhjertighed fører til døden.

Men Jonas' historie slutter ikke her,. Denne sang er en taksigelseshymne for udfrielsen. Vor Herre hørte Jonas' råb. Han tilgav ham hans synder. Gud reddede ham fra selve Helvedes skød. Det gjorde de værdiløse afguder ikke. Gud gjorde det. Ligesom Jonas kan vi med taknemmelighed huske, at Gud har bragt os op af den bundløse afgrund og sat os på et sikkert sted.

Jesus taler om Jonas' tegn. Dette er rigtigt, for frelsen kommer fra Herren. Kristus blev begravet tre dage og nætter i jordens mave. Men Vor Herre opstod fra de døde. Graven kastede ham op, ligesom Jonas' fisk; den kunne ikke holde ham længere.

Fordi vi er i Kristus, kan graven heller ikke rumme os. Vi lever, fordi Jesus, den Ene, der er større end Jonas, lever. Fordi vi lever, takker og priser vi, ligesom Jonas, Herren, som hører vores bønner og har barmhjertighed med os. Derfor giver vi takkeofre til Gud, vor Frelser. Vi holder vores løfter, der blev afgivet ved vores dåb, vores konfirmation, ved vores bryllup og alle andre steder, på grund af det, Kristus har gjort for os.

Herre Jesus, du talte til fisken, og den kastede Jonas op på land. Vi beder dig om at komme hurtigt og tale, så jorden og havet skal kaste alle de døde op på den yderste dag. Amen.

Tirsdag, fasten 4 1/4-25
Efeserne 2.1-10

"Men i sin rige barmhjertighed og på grund af den store kærlighed, han elskede os med, gjorde Gud os, der var døde i vore overtrædelser, levende med Kristus – af nåde er I frelst - " (Ef 2.4-5)

Paulus tager fat i roden af vores problem. Vores problem er ikke, at vi er uvidende om guddommelige sandheder, selvom vi er det. Vores problem er ikke, at vi er syge af synd, selvom Bibelen bestemt taler på den måde. Vores problem er ikke, at vi blot er djævelens slaver, selvom vers 2 taler om denne åndelige besiddelse af enhver ikke-troende af djævelen. Det er problemer, men de er ikke vores største problem.

Det største problem, siger Paulus, er, at vi er døde. Vi er døde i vores overtrædelser og synder. De døde kan ikke lære eller overvinde deres uvidenhed. Faktisk er åndelig død årsagen til vores uvidenhed: *"de døde ved ingenting!"* (Præd 9:5). Vi kan ikke nedgøre synden ved at sige, at den blot er en sygdom: nej, synden bringer sygdommen til dens naturlige slutning: døden. Vi kan ikke sige, at vi blot er slaver, fordi slaver kan blive frigivet eller endda frigøre sig selv. Men hvilket dødt menneske kan befri sig selv? Det er vores største problem. Vi er døde i overtrædelser og synder.

Hvis roden til vores problem er døden, så er den løsning, vi har brug for, lige så radikal. Vi skal gøres levende. Det er, hvad Kristus gør. Ligesom Kristus opstod fra de døde, således opstår vi også med ham. Grundlaget for denne fælles opstandelse er Guds barmhjertighed. Barmhjertighed er et nært synonym for kærlighed. Barmhjertighed er medlidenhed med dem, der ikke kan hjælpe sig selv. Gud arbejder ved at oprejse os i Kristus. Det er derfor, dette er Guds gave. Vi kan ikke prale af det. Vi var døde. Døde mænd gør ingenting. Men Gud har gjort alt for os i Kristus.

Det radikale problem løses af den radikale løsning. Derfor er helliggørelse ikke blot en holdningsændring eller introduktion af visse gode vaner. Nej, vores helliggørelse er et produkt af, at vi er gjort levende i Kristus. Vores nye liv i Kristus er formet til at gøre gode gerninger, lige så meget som vores kredsløbssystem er formet til at flytte blod gennem vores krop. Det er også Guds værk.

Himmelske Fader, tak fordi du gjorde os levende med Kristus, da vi var døde i vores synder. Amen.

"Sandelig, sandelig siger jeg jer: Hvis hvedekornet ikke falder i jorden og dør, bliver det kun det ene korn; men hvis det dør, bærer det mange fold." (Joh 12.24)

Jesus taler her om sin egen død i landbrugsmæssige termer. Han er det store hvedekorn. Han skal lægges i jorden, det vil sige blive begravet. Han skal dø, ligesom mange i oldtiden betragtede såning af sæd som et symbol på døden. Vi hører i Sal 126:6: *"Grædende går han ud, mens han bærer såsæden; med jubel vender han hjem, mens han bærer sine neg."* Og vor Herre Jesus bruger altså dette sprog om at så om sig selv.

Det er, som om Kristus siger: "Også jeg vil som et ædelt udvalgt hvedekorn blive begravet i jorden efter min død. Men efter at jeg er oprejst fra de døde, gået til himlen og sat mig ved Guds højre hånd, vil der være megen frugt. Evangeliet om min lidelse og død vil skabe megen frugt blandt hedningerne, de grækere, der kom for at se Mig. De skal omvendes i stort antal og samles som gode hvedekerner i min himmelske lade."

Det er derfor, tyskerne kaldte deres kirkegårde Gottesacker, eller Guds agre. Det er på grund af Paulus' talemåde i 1Kor 15.42: *"Således er det også med de dødes opstandelse. Hvad der bliver sået i forgængelighed, opstår i uforgængelighed."* Ved vores begravelse bliver vi sat i jorden, ligesom Kristus var. Men vi sætter vores døde i jorden med tårer og alene tillid til Kristus, da vi ved, at ligesom Kristus opstod, sådan skal også vore døde opstå. De skal ikke mere være forgængelig sæd; de skal være retfærdighedens uforgængelige egetræer.

Kirkegårde eller sovepladser er et godt navn, men jeg mener, at vi bør vende tilbage til at kalde kirkegårde for "Guds mark" eller "Guds agre". Vi er ikke færdige med vores kroppe; faktisk er den store høst endnu ikke kommet.

Herre Jesus, du blev plantet i jorden for at frembringe megen frugt. Tak for dette store offer for os og hjælp os til ikke heller at elske vores liv til døde, men til at tage vores kors op og følge dig. Amen.

" ... når vinden blæser over det, er det der ikke mere, ... " (Salme 103.16)

Gud ved, at mennesket er en skabning, der er født af støv. Han er flygtig som græs. Hans stærke krop og skarpe sind visner og forfalder som blomsterne. Jeg håber, vi ved det. Vi kan ikke leve uden Guds barmhjertighed.

Se på Guds mildhed og ømhed! Han modererer altid sin retfærdighed med barmhjertighed. Han betaler os aldrig, som vi fortjener. Hans vrede varer et øjeblik; Hans standhaftige kærlighed er for altid. Han hjælper de mest hjælpeløse blandt os: de undertrykte. Han sender os præster som Moses. Han helbreder ikke blot vores sygdomme, men han gør os også unge igen ved at tilfredsstille os med alle gode ting, både timelige og evige.

Gud ved, hvad vi er. Jeg håber, vi ved det. Vi er ikke engle; vi er mænd. Mennesker er svage, skrøbelige og flygtige. Men Guds kærlighed til os er evig. Det er højere end himlen. Kære kristne, bør vi ikke vise mildhed og barmhjertighed over for vores medmennesker? De er lavet af støv, ligesom vi er. De visner og forfalder, efterhånden som timerne tikker forbi. De har også brug for medfølelse og kærlighed og tilgivelse. Vi har været meget elsket; Lad os elske vores brødre. Lad os bære over med deres svaghed og skrøbeligheder, ligesom Gud, vor Fader, har båret med os. For han kender vores krop, og nu gør vi det også.

Himmelske Fader, du har været så blid og nådig over for os. Giv os en ånd af mildhed og langmodighed for vores medmennesker, så vi kan være barmhjertige, som du er barmhjertig. Amen.

"Han giver os liv efter to dage, rejser os på den tredje dag, og vi skal leve for Guds ansigt." (Hoseas 6.2)

I denne uge har vi lært om Kristus, vor Herre, som en livgiver. I dag hører vi en gammeltestamentlig profeti fra Hoseas. Her ser vi, hvordan Gud vil vise sig selv for den angerfulde og angrende sjæl.

Han vil genoplive os. Hvem vil gøre dette? Denne "*Han*" er Kristus, den sande Messias. Han skal gøre os levende med ham. Vi hørte om dette tidligere, da vi talte om Efeserbrevet 2. Vi er opstandne med Kristus. Og ikke kun det, men vi sidder også sammen med ham i det himmelske.

Hvorfor to og tre dage? Kristus blev oprejst på den tredje dag. Gennem Kristi fortjeneste og opstandelse opnår vi også liv. Der er intet liv uden Kristi opstandelse. Det, der gælder for ham, gælder også for os, som er i ham gennem sand tro. Det er vores håb og vores tillid.

Hvad vil det sige at leve foran Kristus? Ganske enkelt det, du lærte i katekismens forklaring til 2. trosartikel: *"for at jeg skal være hans egen og i hans rige leve under ham og tjene ham i evig retfærdighed, uskyldighed og salighed, ligesom han er opstanden fra de døde, lever og regerer i evighed. Det er vist og sandt."*

Nej, vi får et nyt liv. Et nyt liv betyder nye tanker, ny tale og nye gerninger. Det er derfor, at Det Gamle Testaments ofre er utilstrækkelige. Gud ønsker barmhjertighed og ikke offer, det vil sige, han ønsker de sande og levende ofre af kærlighed, barmhjertighed og taksigelse. Kort sagt, vi lever for Kristus, når vi lever et offerliv for andre. Vi lever for Kristus, når vi viser barmhjertighed. Dette nye liv og denne nye virkelighed er givet dig frit af Kristus, og så belønner han sådanne gerninger af nåde!

Dette er Guds demonstration af sig selv over for det sønderknuste og angerfulde hjerte. Selv om han sårer og dræber med loven, genopliver og oprejser han os også med evangeliet.

Herre Jesus, Du genopliver og oprejser os gennem Din opstandelse. Hjælp os til at leve for Dig, vel vidende, at I ønsker barmhjertighed og ikke offer. Amen.

Og [Jesus] sagde: »Det er det, som kommer ud af et menneske, der gør et menneske urent. For indefra, fra menneskenes hjerte, kommer de onde tanker, utugt, tyveri, mord, ægteskabsbrud, griskhed, ondskab, svig, umådehold, misundelse, bespottelse, hovmod, tåbelighed. Alt dette onde kommer indefra og gør et menneske urent.« (Mark 7.20-23)

Kirken synger i gudstjenesten: "Kun du er hellig." Herren Gud den Almægtige er i sandhed den Hellige: ophøjet over al skabning som Skaberen, fuldkommen i majestæt og herlighed, uden synd. Skønt han er den Højeste, skabte han mennesket i sit billede, efter hans lighed, med fuldkommen retfærdighed og hellighed, for at bo i fællesskab med ham.

Men Adam og Eva syndede, og den synd kaldes med rette "syndefaldet", for ved den faldt menneskeheden fra retfærdighed til ondskab, fra hellighed til blasfemi, fra fællesskab med Gud til adskillelse fra ham. Syndens fordærv er ikke noget eksternt for dig, men i dig, i selve din natur. Jesus siger, at det ikke er det, der kommer ind i en person uden for ham, der gør ham uren, men snarere det, der kommer ud af en person. Med andre ord, du begår synder, fordi du er en synder. Urenheden i din menneskelige natur, plettet af synd, afsløres i dine syndige tanker, ord og gerninger.

Bibelen erklærer at ”*intet vanbelligt kommer derind, og det gør heller ingen, der over afskyelighed og løgn,*” (Å 21:27a). De, der er vanhellige og besmittede, kan ikke stå foran Gud i fællesskab med ham. I stedet vil de komme under Guds vrede.

Vores eneste håb er at blive rensset for al vores urenhed og at modtage et nyt hjerte og en ny ånd. Det er umuligt for blod fra tyre og geder at gøre dette, men Jesu blod, Guds Søns, blod renser os fra al synd. Fordi han gav sig selv for dig, fremstiller han dig for sig selv i pragt, uden plet eller rynke eller noget sådant, helligt og uden lyde.

Hellige Herre, vi bekender, at vi er fattige, elendige syndere, besmittede i selve vores natur. Rens os fra vores overtrædelser ved Dit Ord og Ånd, så vi kan stå hellige og retfærdige for Dig. Amen.

Jesus sagde til dem: »Hvis Gud var jeres fader, ville I elske mig, for det er fra Gud, jeg er udgået og kommet. Jeg er ikke kommet af mig selv, men det er ham, der har udsendt mig. Hvorfor forstår I ikke, hvad jeg siger? Fordi I ikke kan høre mit ord. I har Djævelen til fader, og I er villige til at gøre, hvad jeres fader lyster. Han har været en morder fra begyndelsen, og han står ikke i sandheden, for der er ikke sandhed i ham. Når han farer med løgn, taler han ud fra sig selv; for løgner er han og fader til løgneren. Men jeg siger sandheden, derfor tror I mig ikke. Hvem af jer kan påvise nogen synd hos mig? Når jeg siger sandheden, hvorfor tror I mig da ikke? (Joh 8.42-46)

Fastetid 5 - Fra profan til hellig (offerlam)

"Du er som din fader, djævelen." Hårdt, men alligevel meget sandt. Denne tekst viser godt, hvad Luther sagde om falske lærere. En korssets teolog kalder en ting, hvad den er. Synd fordømmes som synd. Retfærdighed roses, opmuntres og skal efterlignes. Herlighedens teolog leder efter svar ud over Guds åbenbarede ord og kalder synd for "retfærdighed" og kalder sand retfærdighed for "synd".

Hvorfor tror folk ikke på det der står i Guds ord? Hjerter er profant og bøjet mod alt, hvad der er helligt og herligt. De kan ikke lide, hvad Gud siger. Syndere ønsker ikke at få at vide, at det, de gør, er synd! Syndere angriber Guds lov og dem, der tror på sandheden. Syndere er på vej til helvede i al evighed, indtil sandheden, Jesus, sætter dem fri. Jesus tager os, de profane, og gør os hellige.

Vi bønfaller dig, almægtige Gud, almægtige Gud, barmhjertigt at se på dit folk, så de ved din store godhed må blive regeret og bevaret for evigt både på legeme og sjæl; ved Jesus Kristus, din Søn, vor Herre, som lever og regerer med dig i Helligåndens enhed, altid én Gud, verden uden ende. Amen.